

Artiesten als de Marissen en Israëls stelden zijn werk zeer hoog.

Zoo herinner ik mij met ongemeen genoegen hoe Jozef Israëls eens op een zijner Zaterdagochtend-wandelingen mij de eer deed van een bezoek op mijn atelier, vergezeld als meestal door zijn intiemen vriend S. van Witsen.

Juist lagen hier een vrij groot aantal van de eerste etsen van Bauer, die, hoewel kleiner van omvang, onbetwistbaar niet inferieur zijn aan zijn latere, belangrijkeren platen.

Bauer had wel reeds vroeger een kunstbeschouwing van zijn etsen gegeven in Pulchri Studio, voor de Leden, maar een mooie ets, dat teere „dainty” kunstproduct moet, om goed gezien te worden, eigenlijk in handen en van dichtbij bekeken worden, zooals elk voorwerp dat mooi en teer is.

Zóó zag nu Israëls die etsen, één voor één; zijn enthousiasme was groot en steeg voortdurend; hij had een tachtigtal van die kleine prentjes gezien, en goed gezien, in uitmuntende „staten,” en eensklaps riep hij uit, met zijn hooge, doordringende stem „maar die jongen heeft niet alleen talent, hij *is* een talent!” en voegde hierbij „ik wil al die etsen van hem hebben!”

Grootere lof dan dezen, komend van zulk een artiest is niet mogelijk, is meer waard dan alle mogelijke loftuitingen van min of meer bevoegde beoordeelaars of critici, — dan alles wat ik zou kunnen zeggen van deze etsen.

Ik was daarom zoo blij met dit oordeel, omdat ik tot de destijds zeer schaarsche en hartstochtelijke bewonderaars van Bauer's etsen behoorde en ik hem zijn eerste proef op dit gebied had zien maken in mijn atelier in 1889, en jaren lang voor hem zijn kleinere plaatjes had afgedrukt, met de grootst mogelijke zorg, op uitgelezen oud-hollandsche en Japansche papieren, terwijl ik in ruil voor dit aangename werk een proef mocht behouden van elke plaat, zoodat ik er destijds zeker de compleetste en de fraaiste verzameling van bezat.

Daar ik Bauer sedert zijn debuten heb gekend, en steeds zijn évolutie heb

Muur van het Serail (Ets).